

Hét esztendeje a' dühödt Pappnál hogy im-
mar nyomogok, heted magával dühödött
Pogányt két kezemmel tartok, szörnyü insé-
get, iszonyú kínzást minden napon látok.

Az Ur Krisztusnak meg-maradt Nyáját
immár meg találtam, a' fő rendeket édes
hazámban sokat suplikáltam, még ez ideig
könyörgésemnek válaszat nem láttam.

El-vez az igaz Irás mondgya: nints em-
lékezetben; talám engem is el-felejtettek en-
nyi ideiglen, ha úgy vagyom-is nem esem
Uram te benned kétségben.

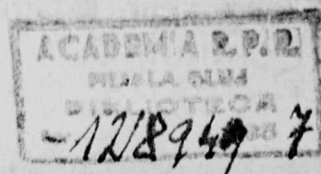
A' kikhez azért bizodalomnak finorját
nyujtottam, édes Istenem engedjed érjem,
's válaszat el fogjam, rövid nap múltván
szabadulásom szememmel meg-látsam.

Isten Oltára körül forgodó hiv Lelki Pász-
torok, kérem az Istent, hogy illy rabságra
soha ne juszatok, a' minémiben hét eszten-
döktől fogván én nyomogok.

Krisztusnak Nyája meg-maradt Juha légy
tsendességben, soha az Isten téged ne ad-
gyon a' Pogány kezében, Kérlek, ne felejts
éngemet-is el te könyörgésedben.

A' kik el-mondgyák, avagy hallgattyák
végig a' Verseket, soha az Isten rájok ne
vigyen semmi ellenséget; engedgyen nekik
szép hazájokban tsendes békefséget,

V É G E.

G Y Á S Z R U H A,

Az Az:

Cly igaz meg-térést mutató

K Ö N T Ö S

Mellyben:

Fel-kell öltözni mind azoknak, vala-
kik amaz három közönséges ISTEN Ité-
letinek úgymint: Dög-halálnak, Éhségnek,
's Fegyvernek idején magoknak vagy Iza-
badulást, vagy bődög ki-múlást kívánnak.

Ján. 3. v. 5. 6.

Hivének a' Ninivebéliek az ISTENnek ki-
tsintől fogva nagyig, és böjtöt hirdetvén
Gyász ruhában öltözének.

2: Sam. 24. v. 15.

Botsáta az Isten Dög halált az Izráel népére,
reggeltől fogva az el-rendelt ideig; és meg-
halának a' nép közzül Dántól fogva, Ber-
sebáig hetven ezer férjliak.

PESTE N, nyomtattatott Patzkó Ferencznel.

Jerem. 6. v. 26.

Én népemnek leánya, öltözzél 'sákba. és
heverj a' porban, fir keservefen mint ha
egyetlen-egy fiadat siratnád: mert hamar-
sággal el-jő reánk a' tsapás.

ibidem cap. 9. v. 20. 21.

Hallyátok meg az Urnak szavát, és hallya-
meg a' ti fületek az ő szájának beszédét,
tanítsátok meg leányitokat a' sirásra, és
minden az ő barátját a' jajgatásra, Mert
fel-jött a' halál a' mi ablakainkra; bé-
jött a' mi palotáinkba; hogy el-veszesse
a' kitsiny gyermekeket az útakrol, az
ifjakat az ártizákról.

Item cap. 15. v. 2.

Így szól az U: A' ki halálra való, mennyen
halálra; és a' ki fegyverre, fegyverre:
és a' ki éhségre, éhségre: 's a' t.

M. I. T. L. P.

Esa. 22, v. 12. 13. 14. Mert mikor a' Se-
regeknek Ura hivna titeket, akkor abban
az időben: 's a' t.

Ad Notam: Szomorú a' halál a' gyarl. 's a' t;

Készülj elő ember meg-térni ISTENhez.

Ne ragaszd szívedet úgy a' földiekhez,
Hanem készülj menni a' mennyekhez,

A' mennyben boldogult ditsőült Lelkekhez.

Készülj hamar kérlek boldogul-meg halni,

Mert ezentúl meg-kell e' világtól válni,

Dög-halál miatt kell mély sírdba szállni,

Mert el-jött közinkbe mindent le-katizálni.

Öltözzél hát gyászba, készülj meg terésre,

Oh te bűnös ember! ISTEN kérésésre,

Mert majd el-jön ISTEN kozzad számvetésre,

Néked-is kell mented meg-iteltetésre.

Kérlek azért ember ved eszedbe magad,

Mert mind a' két lábad majd a' törben akad.

Mihelyt a' Dög-halál a' testedbe ragad,

A' bűnért, kit te tév bizony nyakad szakad.

Mert nagy haragja van ISTENnek ellenünk

Mert mi-is mindnyájan ellene vétettünk,

Azért a' ránk küldött tsapást fel-kell vennünk,

Minden bűneinkről úgy vallást kell tennünk,

Ved rád a' Gyász ruhát sirasd bűneidet.

ISTEN ellen való titkos vérkeidet,

Ne szüntesd sirástól soka szemeidet,

Igy adják-meg mennyben ülő helyeidet.

El-küldötte ISTEN az öldöklő Angyalt,

A' kinek fegyvere már sokat le-katizált,

Sok keserves Anya gyermekétől meg-vált,

Sok el-maradt árva, és özvegy jajt kiált.

X 2

Gou-

Gondold-meg hát ember te bűnös vóltodat,
Meg-tért szíved várjad hirtelen hóltodat,
Kérlek jobbitsad-meg mostani forsodat,
Ezentül meg-adják érdemlett 'söldódat.

Bizonytalan látod éltetnek Órája,
Tsak árnyék és álom annak ő formája.
Gyakran vakra fordul szerentse kotzkája,
De ha meg-térsz mennyben léfzen koronája.

Vitéz módra fúsd-meg serényen Pályádat,
Kösd az oldalára te lelki szablyádat,
Vitézkedj, 's mutasd-meg vitézi munkádat,
Hogy el-ne vehesse senki koronádat.

Tudod-é mit tsinált a' szent Dávid Király?
Te is azt tselekedd bűneidben ne hálly,
Hanem meg tért szíved mindazoktól meg-válly
Isten eleiben e' Gyász-ruhában állly.

Három tsapást vete Isten, eleiben,
Hogy tegyen választást! mert sok bűneiben,
Találá az Isten! terhes vétkeiben,
A' mellyen nagy sirás indúlt szemeiben.

Mellyet hallván így szól: keserűségében:
Jaj mit tégyen szíved e' nagy inségében!
Mindenfélől búsúl szörnyű gyötrelmében,
De jobb nékem esnem az Isten kezében.

Siralmasab' forsunk vagyon most minékünk
Mért meg-nevedvén sok tégéres bűnünk,
A' meg-búsúlt Isten haragszik ellenünk,
Mint a' Sodomának majd elkell mind vesznünk

Nem hágy Isten néked illy választást tenni,
Mint Dávid Királynak, hanem meg-kell lenni,
Mint a' három tsapást nekünk fel-kell venni.
int M három ostroma egyszer mind kell menni.

Mind

Mind a' három tsapás ezentül majd el-jő;
Dög-halál, és fegyver, éhség 's mint nyilat lö
Szívedben; a' mellyen halálos kínod nő,
Fejed e' nagy kínban halálos búban fő.

Mind ezekben pedig kérlek tanúly másról,
Máfokat már régen el-pusztító Mársról,
És a' Dög-halálban béborító Ársról,
Sok özvegyen maradt, 's árván gyászoló társról.

Tudod mint lön dolga Dávid Országának
A' Dög-halál miatt; és Samáriának,
A' nagy éhség miatt; fokban el-halának,
Árván és özvegyen fokban maradának.

Tsak harmad nap alatt meg-hólt hetven ezer
Dávid népe közzül, melly a' földön hever,
Mint a' le-kaszált fú kit szél öszve kever,
Melly miatt sirásban, 's gyászban sok szív hever.

Olly iszonyú éhség vólt Samáriában?
Hogy az édes Anya sűrű siralmában,
Gyermekéa meg-ette éhel halásában,
Mert a' bűnért estek Isten' haragjában.

Ezen kívül példa: Debretzen Városa,
A' mennyei Urnak melly vala árosa.
De a' meg-hóltaknak benne sok számosa,
Meg-számlálhatatlan kit halál márdosa:

Ott vólt a' nagy sirás, jaj szó, 's keserűség,
Mikor az Istentől rájok jött az inség,
A' kiben eddig-is talám nem szakadt vég.
Félj te-is nám látod; szomszédod háza ég.

Néked-is igylészen dolgod ha meg-nem tért
Bűneidről sirva botsánatot nem kérsz,
Istentől; gyászban öltözvén ha nem félsz,
El-hidd hogy dög-halált, fegyvert, éhséget érsz.

Mi sem vagyunk jobbak el-hidjed azoknál,
Kiknek csak egy Lélek sem maradt házoknál,
Utánaok sem hagytak egyebet jajoknál,
Ez iszonyú romlás inne előttünk áll.

Kelly-fel hát bűnödből hints port a' fejedre,
Tarts penitentiát, kiáltst ISTENedre,
Visej gondot kérlek te bűnös lelkedre
Mert maid el-érkezik a' balál testedre.
Vegyed hát kezedbe most Temjenezödet,
Füstölj, 's reá vessed minden te erödet,
Hadd vegye-el rólad Isten gyász kendödet,
Derítse fel gyászba borúlt esztendödet,

Míg el-nem érkezik Istennek Ostora,
Melly miatt-majd leszen sok meg-hólnak tora,
Azokból sokasúl osztán a' föld pora,
Addig készülj mert ma rajtad van a' fora,

Mert ha kit mondatik rád a' szententzia;
'S kézd bé-telylefedni ama Profétzia,
Bizony nem adatik akkoron Grátzia,
Akár mint nyújtásék bé az Istántzia.

Mert így szól; ama nagy Seregeknek Ura
Ha Móses, Sámuel, előttem állana. Jer. 15. v. 1
És azoknak szájak kegyelsen szóllana,
De szívem a' néphez meg-is nem hajlana.

Vagy ha amaz három férfiu jönne-is Ezek
Dániel, Job; Noé, itt esedezne-is; (14. v. 14.
Én előttem szívek mind törekedne-is;
Nem kegyelmeznék-meg, 's nékiek még-is.

Hanem csak mennyen-ki minden test előlem
A' ki gonoszúl szólólt élteben felölem,
Kit akar mint hivatam, csak el-ment mellölem,
Azért ítéletet most vegyen már tölem.

Oh

Oh meg-búsult ISTEN! térj, meg haragodbúl,
Fordúlj kegyelemre gazdag irgalmadbúl,
Tudod hogy mi állunk sárbúl és tsak porbúl;
Ha meg-itélsz, minden test előtted le-húll.

Lám meg-kegyelmezél a' Dávid Királynak
Idején, ama nagy és rút Dög halálnak,
Ez irgalmasságid most-is jelen állnak.
Söt soha szívedtől azok meg-sem válnak.

Nem hallgatnád-é meg mi könyörgésünket?
Nem vennéd szívedre sűrű nyögésünket?
Vallyon nem szánád-é keferőségünket,
Sok meg-hólt test felett nagy épedségünket.

Igy Ninivének-is lám meg-kegyelmezél,
Hogy meg-tértek, vélek nagy jót tselekedtél
Mert minden haragot ellenek le-tettél.
Látván a' meg-térést édes Attyok lettél.

Ha csak tíz igazat találhattál volna,
Ama' nagy parázna Sodoma Városba,
Azokért nékiek meg-engedtél volna,
A' rájuk kénköves eső nem jött volna.

Minket kegyes Isten hát miért vernél-el?
A' dög-halál által miért vesztenél-el?
E' földnek színérül miért törölnél-el?
Választott népedet miért felejnél-el?

Eordítsd-el hát rólunk e' nagy ostoradat,
Ne hozd reánk Uram búsult haragodat,
Mérsékeld-meg kérünk nagy búsuláfordat,
'S tégyed hívélyébe már éles kardadat.

Ne puszítsd el Uram szegény Nemzetiünket,
Ne hadd ki-ontani fegyverrel vérünket,
Se a' dög-halállal ne fogyasd éltünket,
Vagy szörnyű éhséggel ne verj-meg benünket,

XC 4

Ez

Mi sem vagyunk jobbak el-hidjed azoknál,
Kiknek csak egy Lélek sem maradt házoknál,
Utánuk sem hagytak egyebet jajoknál,
Ez iszonyú romlás inne előttünk áll.

Kelly-fel hát bűnödből hints port a' fejedre,
Tarts penitentiát, kiált ISTE Nedre,
Vifely gondot kérlek te bűnös lelkedre
Mert majd el-érkezik a' balál testedre,
Vegyed hát kezedbe most Temjénezödet,
Füstölj, 's reá vedsed minden te erödet,
Hadd vegye-el rólad Isten gyász kendödet,
Derítse fel gyászba borult elztendödet,

Mig el-nem érkezik istennek Ostora,
Melly miatt-majd leszen sok meg-hólnak tora,
Azokból sokasúl osztán a' föld pora,
Addig készülj mert ma rajtad van a' fora,

Mert ha kit mondatik rád a' szententzia;
'S kézd bé-telleyfedni ama Prófétzia,
Bizony nem adatik akkoron Grátzia,
Akar mint nyújtásék bé az Istántzia.

Mert így szól; ama nagy Seregeknek Ura
Ha Móses, Sámuel, előttem állana. *Jer. 15. v. 1*
És azoknak szájok kegyelven szóllana,
De szívem a' néphez meg-is nem hajlana.

Vagy ha amaz három férjfiú jönne-is *Ezek*
Dániel. Job; Nőé, itt elfedezne-is; (14. v. 14.)
Én előttem szívek mind törekedne-is;
Nem kegyelmeznék-meg, ő nékiek még-is.

Hanem csak mennyen-ki minden test előlem
A' ki gonoszúl szólólt élteben felőlem,
Kit akar mint hivatam, csak el-ment mellőlem,
Azért itéletet most vegyen már tőlem.

Oh

Oh meg-búsult ISTEN! térj, meg haragodból,
Fordulj kegyelemre gazdag irgalmadból,
Tudod hogy mi állunk sárból és tsak porból;
Ha meg-itélsz, minden test előtted le-húll.

Lám meg-kegyelmezél a' Dávid Királynak
Idején, ama nagy és rút Dög halálnak,
Ez irgalmaságid most-is jelen állnak.
Söt soha szívedtől azok meg-sem válnak.

Nem hallgatnád-é meg mi könnyörgésünket?
Nem vennéd szívedre sűrű nyögésünket?
Vallyon nem szánád-é keferőségünket.
Sok meg-hólt test felett nagy épedségünket.

Igy Ninivének-is lám meg-kegyelmeztél,
Hogy meg-tértek, vélek nagy jót tselekedtél.
Mert minden haragot ellenek le-tettél.
Látván a' meg-térést édes Attyok lettél.

Ha csak tíz igazat találhattál volna,
Ama' nagy parázna Sodoma Városba,
Azokáért nékiek meg-engedtél volna,
A' rájuk kénköves első nem jött volna.

Minket kegyes Isten hát miért vetnél-el?
A' dög-halál által miért vesztenél-el?
E' földnek színerül miért törtenél-el?
Választott népedet miért felejnél-el?

Eordítsd-el hát rólunk e' nagy ostoradat,
Ne hozd reánk Uram búsult haragodat,
Mérsékeld-meg kérünk nagy búsulásodat,
'S tégyed hüvelyébe már éles kardadat.

Ne pusztítsd-el Uram szegény Nemzetünket,
Ne hadd ki-ontani fegyverrel vérünket,
Se a' dög-halállal ne fogyasd éltünket,
Vagy szörnyű éhséggel ne verj-meg benünket,

X 4

Ez

Fz három ostortól Uram bizony félünk,
Mert nagy hamisságban, 's undokságban élünk
De ha hozzád Uram igazán meg-térünk,
Kegyelmezz-meg nekünk, meg-tért szívvel
kérünk.

Téríts-meg hát Uram, téríts meg bentünket.
Tekints Sz. Fiadra, ne nézd érdemünket,
Vezved füleidbe mi könyörgésünket,
A' Jéhus Nevében kérünk ISTENünket,

Indúljunk hát mi is penitentiára,
Ne adjuk szívünket Concrumatiára,
Hanem figyelmezzünk az Isten szavára,
Mivel el-jő végünk bizony nem sokára.

Tedd felre hát ember minden te munkádat,
Nints annak ideje, kéreld Sz. Atyádat.
Nyissa-fel minden nap, könyörgésre szádat,
Igaz hittel várjad utolsó órádat.

Mert bődög szolgál az, készen ki talpon áll,
Midőn meg-jön Úra 's úgy vigyázva talál,
Nem árt annak soha a' második halál,
Mert a' vö-legénynél az kegyelmet talál.

Egyébb orvossága nintsen hát sebünknek
Semmi más melegsége nints bűnös fejünknek
Kegyelmezz sem nyerünk másképen lelkünknek
Mert fel-vagyon húzva karja Istenünknek.

Hanem ha gyász-ruhát öltözünk testiinkre,
Sz. Dávid Királyal port hintünk fejünkre,
Hitünket fel-vejük menybe kezesünkre,
Szüntelen kiálunk édes Istenünkre.

Hogy ha el-hozza-is reánk a' dög-halált
Mellyel Nemzetünkben már sokat lekaszált,
Mi-

Mivel az Úr JÉHUS immár kedvet talált,
Értünk ; ne botsásd ránk a' második halált.

Engedjen még időt igaz meg-térésre,
A' bűn borsánatért való könyörgésre,
Hogy ha elő állunk ama' szám-vetésre,
Ne esünk pokolban örök égetésre.

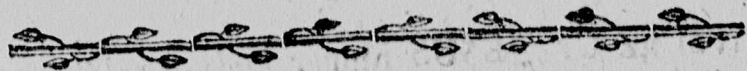
Inkább édes JÉHUS te szent érdemmeddel,
Mit bűnös lelkünket, kit piros véreddel,
Magadnak meg-vetél, elég tételeddel,
Fényesítsd-meg menyben szép ditsőségeddel.

Készen vár már lelkem, jövel Uram Jéhus!
Kedves szép váltságunk jöj-el mennyei-jus
Édes völegényünk elől ik el-ne fufs,
Halálunk óráján légy lelkünkben Virtus.

Te általad légyen mennyben ditsősége,
Meg-hódolt lelkünknek örök idvefsége,
Sz. Atyád-előtt-is légyen kedvefsége,
Kezedben ajánlom lelkem e' léfz.

V É G E.

M A S

Egy Testtel és Vérrel tufakodó, meg-
tért Léleknek Pénitenzia tartó

É N E K E.

Siral. I. v. 12. Tekintsétek-meg, és látsátok
ha vagy-on-é olyan bánat mint az én bá-
natom melly én rajtam esék: mert keserü-
séggel illetett engem az Ur.

Nota: Mint gyors szarvast ha vadász's a't.

Mit tsalogatsz te hitván test?
Miért vagy a' jóra illy rest?
Miért hánsz előmben sok Lest?
Ki csak bünt szülsz reggel, dellyest.
Oh kárhozatra Menendő!
Pokolban lész égetendő;
Örökké ott lész veszendő.
Hogy ha nem lész meg-térendő.
Lelkem sokat szenvedett már,
Miattad már, csak alig jár,
Mert olly vagy te mint hegyes ár,
De most szép vigasztalást vár.

Nem

Nem Külömb vagy mint a' Sátán,
Mert örüllsz úgy lelkem' kárán,
Miért tapfolsz kárvallásán?
Katzagsz pokolra jurásán.

Átkozott test melly gonofsz vagy;
Álnokságod melly igen nagy?

Te vagy ama' ravasz Hadnagy:
Mérgetől lelkem majd meg-fagy.

Rettenetes hajlandóság!
És fertelmes nagy bújaság;
Undok, titkos fajtalanság:
Vagyon benned sok gonofzság.

Itéletre kell még menned!
Gonofsz test; mit kell ott tenned?
Mert mind addig ott kell lenned;
Míg Szententziát kell vened.

Siralmas lész az az Óra:
Mert a' mennyei sok jóra,
El-nem jöhetsz, onnét soha;
Mert nem halottál szép szóra.

Tapasztaltam ravaszságod,
Meg-próbáltom hamiságod,
Mert olly nagy te álnokságod;
Hogy lelkemet rágton rágod.

Vedd eszedben azért magad'
Te hitván test, el-ne tagad'
Sok bünöd; mert torkon ragad
Sátán, 's töled el-nem szakad.

Ah! lelkemnek hervasztója,
Szívemnek el-bádjasztója,
Elmémnek meg-fárasztója,
Erömnek meg-szárasztója.

Nin-